

PERIÓDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÁ AL MENOS ONS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

JOANA GRENIER.

Es l'ídol dels parisiens
per sa gracia espiritual,
sa elegancia irreprotxable
y 'l seu chic sense rival.

UN ARCALDE, UN BISBE Y UN POETA.

Si fos aficionat á condensar ideas més ó menos
grans en máximas més ó menos curtas, inaugu-
raria la colecció ab un proverbi que digués:

«Los homes de pessetas busca á la gent de
Iglesia; la gent de Iglesia busca als homes de
pessetas.»

Y aquesta máxima, que no sè si es superficial ó
profunda, pero qu' en molts cassos resulta rigu-
rosament exacta, la dedicaria al actual arcalde
de Sarriá, D. Ramón Miralles, porque si algun
dia arriban á otorgarli un títol de noblesa, cosa
no del tot impossible, pogués ostentarla al escut,
en forma de divisa.

Lo Sr. Miralles, dedicat com altres molts fills
de Sarriá, á la construcció de obras públicas, es
un home actiu, laboriós y emprendedor. Parli
per nosaltres entre otras contractas, la del ferro-
carril de Vilanova, en sa major part construhit
per tan inteligent empresari.

Atravessant la duras y peladas costas de Garraf
va trobar una mina de beneficis. Los accionistas
de aquella línea gemegan y gemegarán per molt
temps, tal vegada porque avassallats y embrutits
pèl negoci, no havían posat, com lo Sr. Miralles,
sa confiansa en Dèu y en la Santa Mare Iglesia.

Y ara, en aquests moments, mentres los uns se
rosegan los punys de rabia, al trobarse ab las ac-
cions sense estima á la Bolsa, convertidas poch
menos qu' en papers mullats, lo Sr. Miralles, re-
ventant de salut lo cos é inundada l'ánima de
santa alegría, está, com si diguésem, verificant
lo replanteig de un ferrocarril espiritual, que ó
molt m' enganyo, ó al seu día ha de portarlo al
cel de correguda, ja que diners y pit li sobran
per conseguirho y no ha de faltarli l'apoyo de
la Iglesia, únich carbò de pedra que pot utilisarse
en semblants cassos.

Si algun día van á Sarriá, al passar pèl carrer
Major, poch antes de arribar á la Plassa ahont s'
ostenta lo no terminat frontis de la iglesia parro-

quial, escarbotat encara per las balas de la tropa que á l' any 74 hostilisava als minyons del Xich de la Barraqueta, últims defensors de la República espanyola, trobaran á má dreta un edifici particular primorós, llampant y carregat ab tota la requincalla de la moderna arquitectura: aquell edifici es la casa del Sr. Miralles, actual arcalde de Sarriá.

En aquella casa, nova de trinca, que bè podríam dirne l' estació de sortida del projectat ferrocarril per anar al Paradís, hi ha una hermosa capella y un no menos hermós menjador, que 'l día 22 del passat janer van inaugurar-se de una manera solemne y desusada, realisant-se allí en certa manera, lo pacte entre las obras públicas y la Iglesia, representada en tal ocasió pèl pastor del remat de la diócesis de Barcelona, per l' incomparable D. Jaume.

Pero no adelantém los acontecimientos, y comensém pèl principi.

Desde que 'l Sr. Miralles empunyá la vara de arcalde de Sarriá, que vè parlant-se en aquell poble de treure de la fatxada de la iglesia parroquial las marcas de la verola republicana que la enlletxeixen.

Y un cop iniciada la idea, s' ha vist qu' era necessari terminar lo frontis que ha quedat á mitj fer.

Aquí está 'l Sr. Miralles, ansiós de guanyarse 'l títol de Girona sarrianés.

Si D. Manuel costea la fatxada de la Catedral de Barcelona, lo Sr. Miralles está disposat á fer lo mateix per lo que respecta á la iglesia de Sarriá.

A tal efecte s' obrirá una subscripció pública, y allá ahont no arribin los vehins, hi arribará 'l señor Miralles. Si—lo que no es de creure—'ls sarrianesos no donan un quarto, 'l Sr. Miralles costejará totas las obras. Ara si 'ls vehins ho paguessin tot, no per aixó sería menos gran la gloria del Sr. Miralles, com iniciador de aquesta santa empresa.

Apenas conegut lo desprendiment del Sr. Miralles, la musa sagrada, va anar ab una palleta d' or, á fer pessigollas á l' orella de un pare capellá de Pedralbes, anomenat *Joseph Plá*, poeta á ratós perduts, qual Mossén Plá ordená *incontinent* á la seva majordona que despenjés la lira, l' espolsés degudament y fregués las cordas robelladas ab terra d' escudellas.

Ja tenim á Mossén Plá arremangadas las mànegas de la sotana, y enjgant raudals de inspiració. Ja tenim á la imprenta vomitant exemplars y més exemplars de una fulla en forma de goigs, ab la corresponent estampeta, titulada: «*Himno al Sr. D. Ramón Miralles, por su generosidad en favor de la iglesia parroquial.*»

Vuyt estrofas conté aquest himne, que sense grans esforços podría cantarse ab tonada del himne de Riego.

La primera y la segona están dedicadas á pintar l' entusiasme de Sarriá y la presencia del Bisbe en aquell poble.

«El eco de campanas
al són de gran orquesta
señala nuestra fiesta
en gracia del Señor;
convoca al vecindario
al templo de Dios vivo
dó cántico festivo
saluda á su Pastor.»

En las tres següents canta 'l poeta la religiositat dels sarrianesos en general, enemichs de certa classe de premsa:

«Rechazan novedades
de plumas pervertidas
que dan hondas heridas
y sombras por la luz.»

Y tan com enemichs de llegir periódichs per l' estil de *La Campana* y *L' EsQUELLA*, amants de aixecar iglesias y convents:

«Levantán á su lado
altares y conventos
por ser los monumentos
de nuestro Salvador.»

Finalment, las tres últimas estrofas están exclusivament consagradas á Sant Ramón Miralles (si no avuy, algun día 'l canonisarán) y diuhem aixis:

«Miralles con denuedo
en tan noble carrera
tremola la bandera
de santa caridad;
intrépido prosigue
en alas de su celo,
hallando su consuelo
en rasgos de bondad.

»El Dios tres veces santo
te sirva de lucero, (¡olé!)
te guarde en el sendero
de célico fervor;
si bienes de la suerte
en fausto se destruyen,
jamás se disminuyen
por obras del Señor.

»Tu nombre esclarecido
recuerda ricos dones,
y miras corazones
gozando en tu salud;
tu patria agradecida
tendrá feliz memoria:
reflejos de la gloria
alumbren tu virtud.»

Després de aquest descarregament, Mossén Plá va quedarse tranquil y descansat en sa mansió de Pedralbes, y mentres los sarrianesos s' aprenían de memoria 'ls goigs de Sant Ramon Miralles, á casa d' aquest, lo bisbe Catalá, benehía la capella, y després, posat á benehir... benehía la taula del arcalde.

Va ser aquell un dinar espléndit á la catalana. Un dinar de mestre-de-casas y de bisbe á la vegada, com ho revela l' originalíssim menú.

En ell veuran la fatxada de la iglesia parroquial de Sarriá, tal com ha de quedar després que n' haja passat los taps lo Sr. Miralles. Entre campanar y campanar penja una bandera blanca com un llensol, y dintre de la bandera s' hi ostenta (¡consol de l' ánima y del ventrell!) lo menú de un dinar de ciment, solit com un viaducto de ferrocarril, macís com la volta de revestiment de un túnel, pesant com un terraplé.

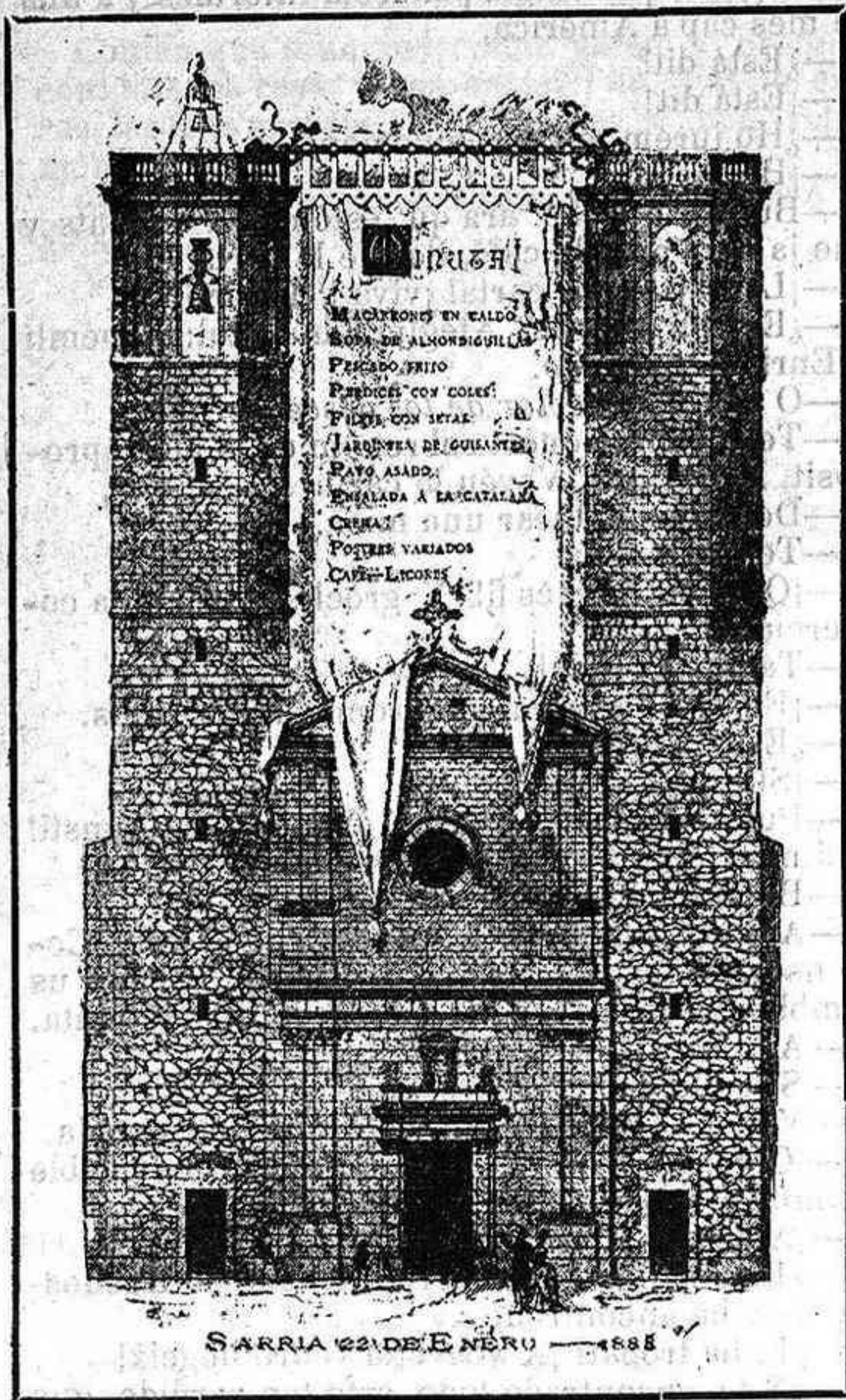
«Macarrons ab caldo; sopa de mandonguillas; peix fregit; perdus ab cols; filet ab bolets; jardinera de pèsols; vall d' indi rostit, crema, etc., etcétera.»

Considera á l' ima cristiana...

La platxèria va comensar á la una de la tarde, y no va acabar fins á las set del vespre. Aquí sí que podém dir que tan D. Jaume com D. Ramón, després de aquest puntal, podían anar de brasset detrás de un combregar.

Si aquest es lo camí més recte y segur de anar al cel, vingán bons plats de sopa ab mandongui-

llas, y que las perdius ab cols no 's quedin endarrera.

Lo dia que 's deixi terminat lo frontis de la fatxada de l' iglesia de Sarrià, sempre me l' imaginare ab lo *menú* inscrit en una gran tela extesa de campanar á campanar, tal com ho representa 'l dibuix. Y no serán pochs los feligresos enderrants de menjar, qu' entrarán al temple, y dirigintse al primer confessorari que 'ls surti al pas, preguntarán:

- ¿Qué tenen peix fregit?
- ¿Qué tenen filet ab bolets?
- ¿Qué tenen indiot rostit?
- ¿Qué tenen sopa ab mandonguillas?

Ja saben lo que 's fan D. Jaume y D. Ramón. Per anar al cel com que 'l camí es llarch se necessita atacar de ferm y agafar coratje.

Un episodi del tech de Sarrià.

L' autor del himne, 'l pobre Mossén Plá, relegat á las soledats de Pedralbes, sentía una especie de cori-mori moral que no 'l deixava sossegar.

—¡Quí sab, si t' has excedit publicant aquests versos! se deya. ¡Quí sab si 'l bisbe s' ha enfadat!

A lo millor de sas tristas reflexions, ja cap al tart, entre dos llums, á l' hora melancólica del crepúscul, sent rodar un carruatje que 's para á la porta de casa seva, y 'l cotxero, li diu:

—¡De ordre de Sa Ilustríssima, que vingui desseguida!

¡Adiós! Ya pareció aquello. Mossén Plá, ab una mica més cau en basca. Blanch com la paret, dirigint al cel una mirada implorant misericordia, se posa ab má tremolosa 'l manteu y la teula, penetra en lo carruatje més mort que viu y 's

deixa conduhir, com un reo, quan va al patíbul. May ha recorregut ningú lo tránsit de Pedralbes á Sarrià, ab més mal de cor.

Ja arriba á casa D. Ramón, ja l' introduheixen al menjador... ¡A brete tierra!

Nó: lo que va obrirse siguié una ampolla de champany, y allá, felicitat pel bisbe y per l' arcalde, qu' estavan alegres, ab aquella santa alegría que don'n un bon dinar y una conciencia tranquila, va disfrutar las escorriallas del *gaudeamus*.

Hi sentit á contar que Mossén Plá va atracarse de crema, que després no cabía dintre la sotana.

La conciencia li advertía:—Mira, que 't farà cuch.

Pero ell, impávit responia, entre cullerada y cullerada:

—Nó, cá; 'ls verdaders cuchs, quan los hi tingut, ha sigut de Pedralbes á Sarrià, avants de menjarla.

P. DEL O.

A UNA SOGRA.

SONET.

Oh dona rondinayre y més llunática
que una nena nafrada ó paralítica,
y en ton modo d' obrar tan impolítica
que á tot lo mon sols ésser antipática.

Mala vella biliosa y molt linfática,
de figura ridícula y raquítica,
que del gendre ja sè que 'n fas la crítica
malquistantlo ab la gent aristocrática.

Allúnyat ben bè d' ell, que ja ets mitj ética
de tan xarrotejar fent la profética
no sent més que una gran tonta estrambótica.

Vès, tancat á sant Boy, sogra frenética,
y allá dintre sens reglas de aritmética
los comptes te farà una má despótica.

A. ROSSELL.

LA PRIMERA CARTA.

Lloch de la escena: una taula d'un café qual-sevol.

Personatjes: set ó vuit joves de bon humor y moltas esperansas.

Las tassas están ja mitj vuydadas: en totas las bocas fumejan puros més ó menos detestables.

Un dels joves pren la paraula, imposant silenci:

—Senyors, fassin lo favor de callar.

—¿De qué 's tracta? ¿alguna nova conquista?

—No senyors: l' assumpto es més serio de lo que sembla.

—¿Qué? ¿que se t' ha mort un oncle rich?

—¿O una tia?

—¿O dugas?

—¡Silenci! Si no calléu, tancó la boca y 'us quedéu á las capsas.

—Vaja, ja estém quiets: aboca d' una vegada.

—¡Alla va! ¿Us recordéu de l' Enrich?

—¿L' Enrich pintor? ¡Per supuesto! ¿Tan poca memoria 'ns fas? Tot just han complert dos mesos que va marxar á América...

—Pues bè: ja sabeu en qué varem quedar lo día que vam despedirnos d' ell aquí mateix.

—Si; varem quedar en que tan bon punt estès instalat, nos escriuria.

—Y que 'm dirigiria la carta á mí.

—¡Justa! ¿Ja ha escrit?

—Sí senyors: tinch l' honor d' anunciarvos que avuy hi rebut la primera carta seva.—

Entusiasme general: la major part dels joves s' alsan tirant lo barret enlayre. Tots rodejan y atormentan al portador de la epístola del company ausent.

—¡La carta desseguida!

—¡A veure qué 'ns conta aquest trapella!

—¡Sapiguém quánta fortuna ha fet!

—¡Veyám si ja está promés ab una americana!

—¡Calma, senyors! Una mica més d' ordre y compostura ó me 'n torno á casa.

—¡Aixó es una picardia!

—¡No 'ns volém esperar més!

—¡Al moment! ¡La carta ó la vida!

—Paciencia: ni la vida ni la carta. Jo hi tingut la virtut de guardarla intacta desde las tres de la tarde que l' he rebuda, ¿y vosaltres no sabréu esperar fins després de pendre café?

—¡Ah! ¿encare no l' has llegida? Aixís ja es un' altra cosa: la prudencia téva 'ns imposa paciència á nosaltres.

—No hi volgut obrirla que no hi fóssiu tots: aixís si ha ha un tresor, no podré ferlo fonedís.

—Y si al desclourela estalla un cartutxo de dinamita, tots ne participarém.

—No siguéu mal pensats, y continuém prenent café.

—Tens rahó: y la lectura de la carta servirá de copa de *benedictino*.

—Vaja, assentéuvos y calléu d' una vegada.

—¡Oh! Tan com callar es massa exigencia: quan llegeixis la carta callarém; mentres tan tenim lo dret de fer comentaris y consideracions previas. ¿Qué déu dirnos l' Enrich?

—¡Qui sab! Sent com es un xicot tan espavilat, de fixo que tot li va vent en popa.

—No deixaria de tenir gracia que d' aquí uns quants anys se 'ns presentés fet un capitalista y 'ns trobés á tots nosaltres tan pelons y tan escrats com sempre.

—¡Naranjas! Lo qu' es á mí no 'm succehirá pas: segons lo que digui la carta, agafo 'ls trasetes y en lo primer correu cap á Buenos Ayres falta gent.

—¡Jo també!

—¡Y jo!

—¡Y jo!

—¿Tots vuyt? Casi bè podrém llogar un vapor pèl nostre compte: aixís nos sortirá més barato.

—La veritat es que aquí va tot molt malament y que seriam ben tontos de no aprofitar l' ocasió que la sort nos depara.

—L' Enrich es un bon amich, y al arribar á Buenos-Ayres nos donará la má y 'ns buscará una colocació desseguida.

—¡Vés! ¡y tan que 'ns reyam d' ell, quan va marxar! ¡Qui havia de dir que tan aviat nos faria la babarota y que no tindríam altre recurs que apelar á la seva protecció!

—¡Ey, mestre! Jo no me 'n vaig riure gens: lo contrari; me recordo molt bè de que li vaig dir:—*Alante*, Enrich: quan tinguis un palacio á América, pensa en mí: si m' escrius, vindré desseguida á fer de porter ó á gronxarte ab la hamaca.

—Verdaderament, ja tè rahó 'l ditxo: qui no s' arrica, no pisca. Aixó de volguer fer fortuna asseguts en un recó de café, es molt cómodo... y molt absurdo. ¡S' ha d' exposar la pell, s' ha de córrer món!

—Demá mateix li escrich que hi vaig.

—Jo també: y desseguida 'ns enterarém de quin es lo primer vapor que surt.

—Crech qu' es *La Pampa*.

—No; es lo *Savoie*.

—Sigui 'l que vulga: pendrém informes y á fins de mes cap á América.

—¿Está dit?

—¡Está dit!

—¿Ho jurém tots solemnement?

—¡Ho jurém!

—Bueno, donchs: ara qu' estém ben animats y que ja hem prés lo café, llegiré la carta.

—¡La carta! ¡La carta! ¡viva l' Enrich!

—¿Enrich á secas? Afegímli un títul: diguémlí l' Enrich *el Magno*.

—O bè, *el protector de los desventurados*.

—Tens rahó: aquest sobrenom es lo més apropiat. Endavant. ¿Veyéu la carta?

—Déixa 'ns la tocar una mica.

—Teniu, toquéu.

—¡Quin sobre més fi! Y groch. ¡Aixó ja fa comerciant!

—Tambè fa malalt.

—¡Fora! No s' admeten bromas irreverents.

—¿Está ben vist lo sobre?

—¡Sí!

—Pues á obrirlo... ¡ja está! ¿Veyéu? ¡que constil! ¡á dintre no hi ha cap billet de banch!

—Bueno, bueno; llegeix.

—Ara va: ¡atenció! 'L qu' estornuda reb. Comenzo. «Buenos-Ayres, ó de Enero...» ¡Qué us sembla! Está escrita 'l día dels Reys: aixó ja pinta.

—Au, au, segueix y calla.

—Si callo, cóm podré seguir?

—Vaja no siguis burro: llegeix de una vegada.

—¡Oído!... «6 de Enero de 1888.—Inolvidable amigo...»

—¡Alsa, quin piropo!

—«Inolvidable amigo: He llegado á Buenos-Ayres y he encontrado...»

—¿Ja ha trobat? ¡A veure, á veure llegeix!

—«Y he encontrado todo esto tan perdido, que me es imposible darte una idea de lo que he debido sufrir sin amparo, solo y faltado de recursos. Hazme la caridad de ver á los compañeros, y mira si entre todos podréis reunir lo suficiente para pagarme el viaje de regreso á España porque si me quedo aquí, me muero sin remisión...»

—¿Que us sembla? ¿Continúo llegint?

—No; ja n' hi ha prou. ¡Y jo que deya que la carta 'ns faria l' efecte d' una copa de *benedictino*!

—¡A mí 'm sembla que hi pres una purga!

A. MARCH.

CAMBI.

Deya un día la Mercé,
quan tant sols quinz' anys tenia:

—«Los joves d' avuy en día
m' enfadan per la manía
de seguirme pèl carré.»

Y als trent' anys ja s' expressava
d' un modo tant diferent
que tot lo día 's queixava
perque may, may remolcava
ni una sombra de jovent.

Vels'hi aquí la diferencia
que los anys van conseguir;
aquí está la consecuencia
d' enfadars' per la insistencia
ab que un temps la van seguir.

R. ROURA.

LAS CIRERAS (Dibuix de J. Cuchy).

Contan que á un rey, molt galán y bromista com tots los reys, varen enviarli un plat de cireras, las més grossas y bonicas que s' han vist al món.

—¡Quinas cireras!—va dirse 'l rey.—Vaig á regalarlas á la reyna.

Y cridant á un patje, va dirli:

—Tè, porta aquestas cireras á la reyna y dígalí que jo las hi envíó.

Lo patje, quan va estar sol, va comensar á mirárselas y veientlas tant hermosas, va pensar que debían ser molt bonas.

Y per estarne segur, no va parar fins que va acabárselas totas.

Després va llensar lo plat y se 'n va anar á passejar tan tranquil com si tal cosa.

Pochs días després, lo rey va encararse ab la reyna.

—¿Qué tal? ¿eran bonas las cireras?

—¿Quinas cireras?

—Las que 't vaig enviar.

—No sè de qué te las heus.

Lo rey va menjarse la partida al moment.

—¡Ay, patje! ¡ja t' arreglarè!

Se 'n va al seu despaig y escriu una ordre concebuda en aquestos termes:

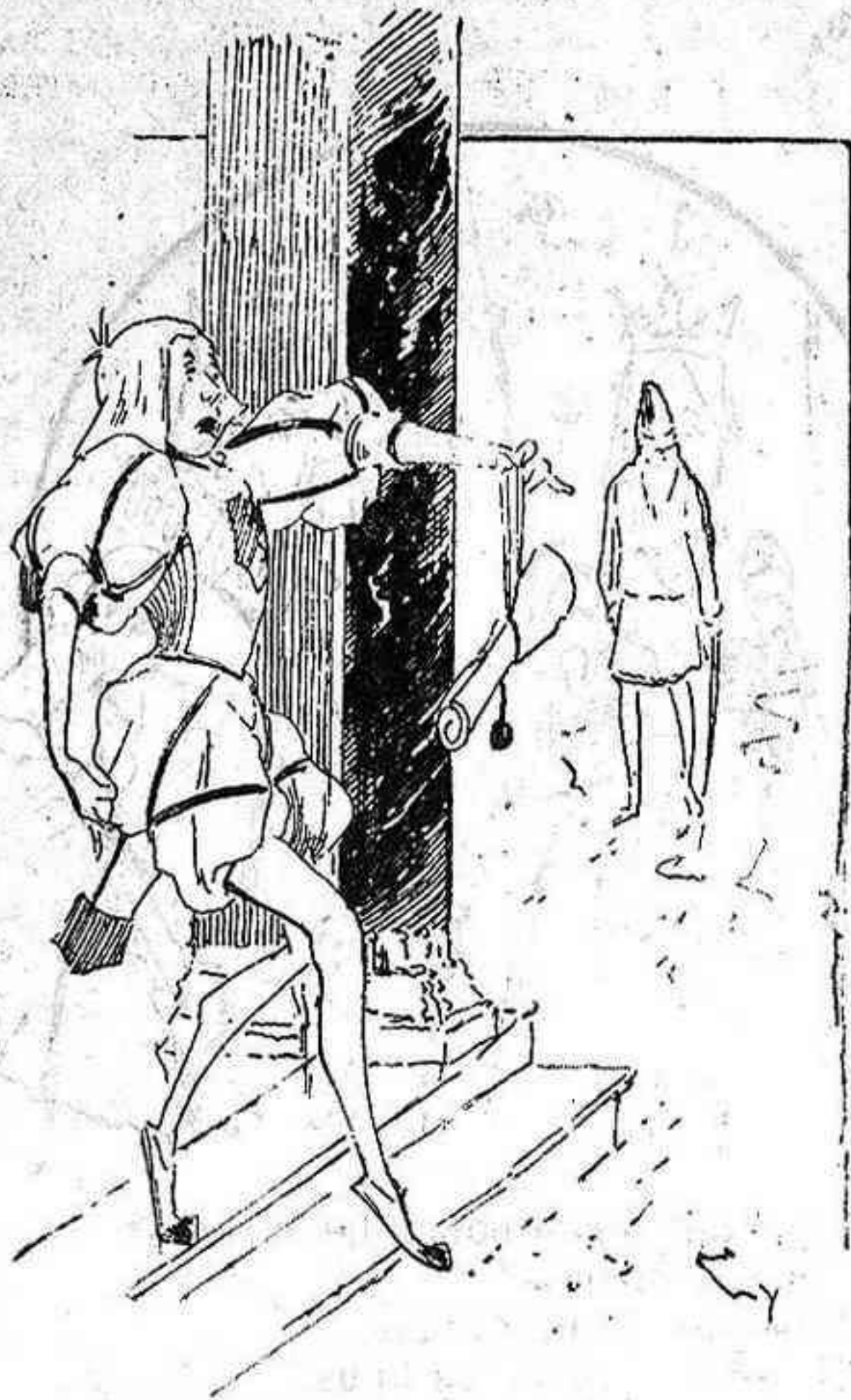
«Senyor oficial de la guardia del castell: Apli-qui vint latigassos al portador d' aquest paper.»

Y veient venir al patje, li diu:

—Vès, y dona aquest document al oficial de la guardia.

Lo patje va agafar lo paper, y tot anánten pensava:

—Lo qu' es á mí no me la pega 'l rey: me sembla que aquesta ordre no 'm pot ser gayre saludable.

☛ Afortunadament al sortir del palau, veu venir á un juheu molt conegut á la cort.

☛ —¡Calla! Aquí vè Ismael... ¡Ja estich salvat.
(S' acabarà en lo próxim número.)

¡.....!

Com vá ser que vaig tenirla, no me 'n recordo. La qüestió era que la tenia, y qu' ho deya bèn clar:

«Queda invitat al ball d' etiqueta que se celebrarà á las deu en punt d' aquesta nit, en lo projectat Palau de l' Industria de l' Exposició Universal, situat en lo Parque, propietat de tots los ciutadans.»

«Al senyor Pare Capellá pre-histórich.»

Y sota de tot aixó, seguía la fetxa.

Lo temps apremiava. Ja eran las cinch de la tarde: corro á regirar tots los armaris, fins á trobar la xistera de quan anava al Seminari; vaig respallar ben bè 'ls pantalons negres que sols me poso en las solemnitats, y vaig haver d' anar á comprar una hermilla al carrer de Gignás, puig que no 'n tenia cap. Torno á casa atrafegat, m' arreglo á corre-cuyta, y cap á casa 'l perruquer falta gent.

No sè com me ván passar las horas; al sortir de la perruqueria sento tocar las deu... me poso á córrer, y arribo al Palau á cosa d' un quart d' onze. Entro, penjo 'l barret d' un clau qu' hi havia per allí, miro... ¡y era jo tot sol!... L' hora no estava equivocada; jo había sigut lo primer, y vaig assentarme al costat de la porta per veurer entrar á tothom.

Comensá á entrar gent y jo á sorpéndrem.

Los que van venir primer foren lo monument á Colón dant la má á ne 'l de 'n López: tots dos de frach.

La xamaneya aquella del jardí del duch de Medinaceli, qual estátua portava un colom á cada má: de frach.

Lo Fivaller y en Jaume que s' están á la porta de la Casa de la Ciutat: aquests anavan ab casaca.

Un carruatje del tranvía de Circunvalació, de brasset ab la barraca de la plassa de Catalunya: de rigurosa etiqueta.

Una branca de tomaquera, en representació del monument á n' en Güell y Ferrer, del brás ab lo de 'n Roger del Parque: també d' etiqueta.

Un rata y un polissón: de gala.

Lo monument de 'n Prim ab un d' aquells marmolillos que dihuen «Estos parque y jardines...» també mudats.

Varias gabias de l' Exposició, fent brometa ab en Serrano Casanovas.

Un celebrat violí tocant á ne 'n Girona: de frach

En Jaume, de xulo, y fumant.

Un recipient urinari, de brasset ab una anunciadora.

Lo dos conatos de balaustrada, qu' habitan als extrems del passeig de las escombras.

San Llorens de la Tapineria: aquet duya 'l frach vermell y tacat.

Lo carril de Sarriá.

La bastida de la porta de la Catedral.

La Farola de la plassa del Angel, portant de la má á un fanal eléctrich y un de gas, d' aquells de la competencia.

Un kiosco ab una taula de la Rambla de las flors: aquesta última portava paraygua.

Un casco de bombero, ab un polissón de goma.

Un pilot de grava.

Unas grans patillas y una gran vara y una gran creu, adherits á un home petit y gros.

Aquest, al entrar, vá mocarse ab una primera pedra, y després vá comensar á fer tants cumpliments, que jo fastidiat, agafo 'l barret per sortir, y al anárme'l á posar.

¡Me desperto, y 'm trobo ab cert utensili á la má, apunt de ficármel al cap.

CAPELLÁ PRE-HISTÓRICH.

DUROS NOUS.

Després vindrán dihent qu' Espanya no es una nació adelantada!

Mirin si ho es: encare no han sortit los duros nous del rey petit, y ja 'n corran de falsos.

Aixó, no cal que hi donguin voltas, es una proba palpable del nostre adelanto.

En las demès nacions, quan circula alguna moneda falsa—si arriba á circular—es sempre quan ja fa temps que corran las bonas.

Los falsificadors d' aquellas terras necessitan, com es natural, veure la moneda bona, copiarla, fer lo motllo, encunyarla y posarla en estat de circular.

¡Que temps perdut, eh!

Aquí no 's va ab tants circunloquis y enredos: ¿se sab que ha de sortir tal ó qual classe de moneda? Pues á ferne de falsa desseguida. ¿Cóm?... ¡Oh!...

La dignitat y l' amor propi dels falsificadors los porta fins al extrem d' anticiparse al govern.

¿Volen més adelanto?

D' aquesta manera la mistificació es més dissimulada y 'l negoci 's presenta més cómodo.

Perque suposin que á mí 'm donan un duro nou. Jo no n' hi vist encara cap, ni bó ni fals.

Comenso á mirarme la moneda, y reparo que t'el cordó—es un exemple—una mica groguench.

La faig trincar, y sento un trinch com de tap de gaseosa...

—Mestre—dich llavors al que 'm dona la moneda,—se 'm figura que aquest duro es fals.

—¿Fals? ¿per qué ho diu?

—Home, miri; d' aquí á la vora es tot groch, y reperi quin trinch de suro.

—Oh! Aixó no vol dir res. Los duros nous d' Alfonso XIII tots son aixis. Trincan com un suro y son de plata groga.

—Oh, cá!

—¿Oh cá? ¿Cóm ho sab vosté? ¿Que n' ha vist cap de duro bó de's nous per sapiguer que no son del modo que li dich?

—Eh! ¿qué li replican á un home que 'ls surt ab arguments de tanta forsa? Realment, ¿cóm poden suposar que una moneda es falsa, si encara no n' han vist cap de bona?

No 'ls queda més remey que acceptarla y conformarse ab la voluntat de Déu.

Y lo pitjor es que en lo fondo, sobre aixó dels duros bons nous, hi ha molt que dir.

Un senador—que á la qüenta n' ha vist algun—assegura que son mal fets, que 'l retrato del reyet no t'el semblansa y en fi, que segons la seva opinió, lo més convenient seria fónrels y tornarlos á fer de cap y de nou.

Vet' aquí que si la proposició del venerable senador s' aproba, resultaria que no correrian més que duros falsos. Perque no crech que 'ls falsificadors se prenguessin la molestia de recullir los seus y tornarlos també á reencunyar.

Lo ministre dels quartos ha dit que si b'el es veritat lo de la falsificació dels duros, fins ara no se 'n ha vist més que un.

—Ja es ben extrany que 'ls moneders falsos tinguin tan poca ambició.

Lo que s' ha de procurar es que aquest duro fals no 's posi en contacto ab los bons y 'ls perverteixi.

—Déu nos guardi d' una mala companyia!

De tots modos, si 'ls endossan un duro fals pensin qu' es aquell mateix que ha vist lo ministre.

Una pobra dona l' altre día parlava d' aquest assumpto tota consternada.

—¡Vaya un enredo!—deya.—'Ls duros vells no passen y 'ls nous son falsos... ¡Si qu' estém ben arreglats!

MATIAS BONAFÉ.

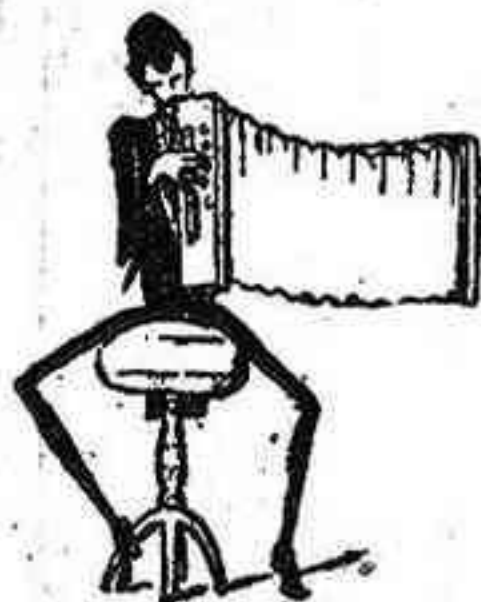
UN PROFESSOR D' ACORDEON.

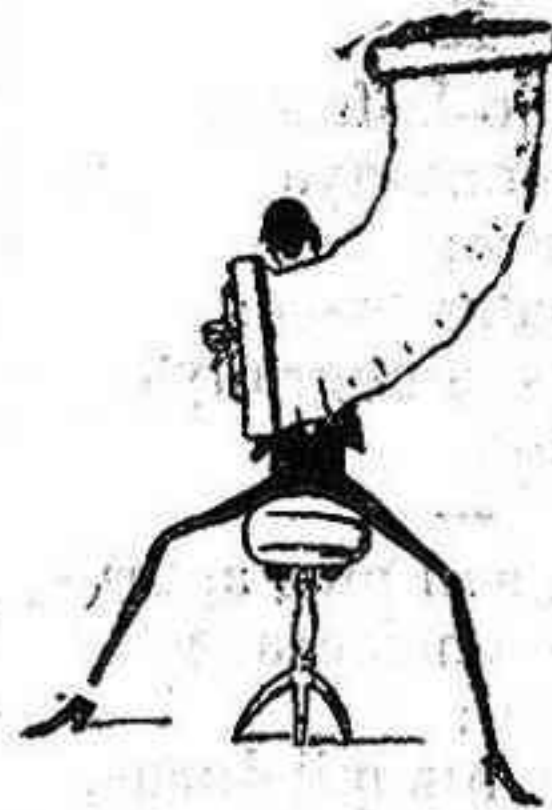
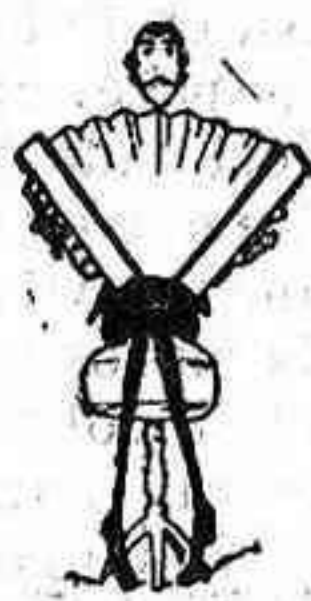
¡Preparinse! Vals de Chopin... introducció.

¡Qu' es dols aquest passatje!

¡Y aquest...! ¡quina grandiositat!

¡Allegro! ¡fuga!... ¡Pam!... ¿Qué 'ls sembla? ¿Bè? ¡Gracias!

DE TÚ Á MÍ.

Tens uns ulls, nineta mèva,
que fan tots los cors á trossos
sens pietat;
y, en ma desgracia sens treva,
jo tinch d' ulls de poll dels grossos
un remat.

Quan tú rius, jo veig que viuen
en ta boca perlas bellas
rengleradas;
las sabatas á mí 'm riuen
deixant veurer mitjas vellas
y esqueixadas.

Tens un nasset tant bufò
que lliga lo cor ab llassos
à qui 'l veu;
jo tinch un nas que fa pó',
y 'ls pantalons plens de nassos
de juheu.

Son tas galdas perfumadas
dos rosas de bell color
bèn iguals;
las mèvas son tan gastadas
que 's veuhen contra-claror
los caixa's.

Entre tos llabis hi ha mei
y de perlas y coral
un embull;
jo sols tinch cor-agre y fel,
y tinch perlas, per mon mal,
en un ull.

Tú ets l'astre que sa llum mana,
y jo lo fanal d'estable
sense blé;
tú ets lo purás de l'Habana,
y jo 'l puro detestable
de calé.

Tú ets la brisa falaguera
qu'entela lo fi mirall
de las fonts;
jo soch sols, per ma quimera,
tot lo vent que fa un ventall
de fogons.

En fi, angélica criatura,
tú ets lo *jeréz* benehit
tan brillant;
y jo, per ma desventura,
ay, soch no més que esperit
alemán.

Tú ets lo día, jo la fosca;
tú la nèu de la montanya
jo 'l carbò;
tú brillant, jo pedra tosca;
tú 'l goig, jo sols la migranya
y 'l doló'.

Ja veus quins son mos apuros
estant de tú, fló' encisera,
enamorat;
tú tens quatre cents mil duros,
jo soch un pobre tronera
molt tronat.

CUCARACUCH.

PRINCIPAL.

Dimars se donava en aquest teatro la funció á benefici de las classes obreras sense feyna.

Encare que la caritat se fassa divertintse, sempre es caritat, y com á tal sempre es de agrahir.

La funció del dimars vá donarnos ocasió de tornar á sentir al pianista Vidiella que feya molt temps no tocava en públich. Es l' executant de sempre, plé de passió y de primor, que sent l' art

ab tota la forsa de son temperament nerviós, y sab expressarlo ab tot lo domini de un verdader mestre.

Los honors de la festa van ser per aquest artista.

LICEO.

Carmen va conquistantse 'l cor de tots los filarmónichs. Succeheix lo que teniam previst: son molts los que diuhen:

—Cada día m' agrada més.

La musica de Bizet, sense ser difícil d' entendre, té una originalitat tan especial, que de primer sorpren; pero al últim seduheix.

Lo nou tenor Dereims que debutá dimars es un excelent artista, més notable com actor que com á cantant. Té una véu potent y abaritonada; pero quan ha de modular, rellisca y algunas vegadas desafina.

Supleix aquesta falta ab una execució expresiva, una mica massa á la francesa; pero al fi animada. Lo tercer acte de la ópera de Bizet, cobra, gracias á aquest artista, un relléu que no havia tingut en las precedents representacions.

Lo que sería necessari - ja que l' obra 's representa á Espanya - fora que vestís lo tipo de José ab una mica més de propietat. Lo trajo que tréu al últim acte, té més de aragonés y hasta de gallego que de andalus.

De tots modos, lo conjunt de l' ópera ha guanyat moltíssim.

Ahir benefici del mestre Goula.

No arribo á temps per parlarne.

ROMEA.

MAR Y CEL.

Angel Guimerá es un poeta mascle, y *Mar y Cel* una magnífica concepció.

L' autor nos traslada al camarot de un pirata argelí que ha tirat á pico una nau cristiana. Dintre de aquell camarot transcorra tot lo drama.

Anava en lo barco apresat una familia, composta de pare, una nena y un cusí de aquesta; la noya destinada á un convent de Barcelona, ahont havia de entrar com á novicia. Lo pirata exerceix son atrevit ofici per esperit de venjansa: es fill dels moros expulsats d' Espanya y va veure morir á sa pobra mare martiritzada pèls cristians. Quan conta aquest fet en magnífichs versos, á Blanca li espurnejan los ulls, y aquell moviment de compassió interéssa vivament al pirata Said.

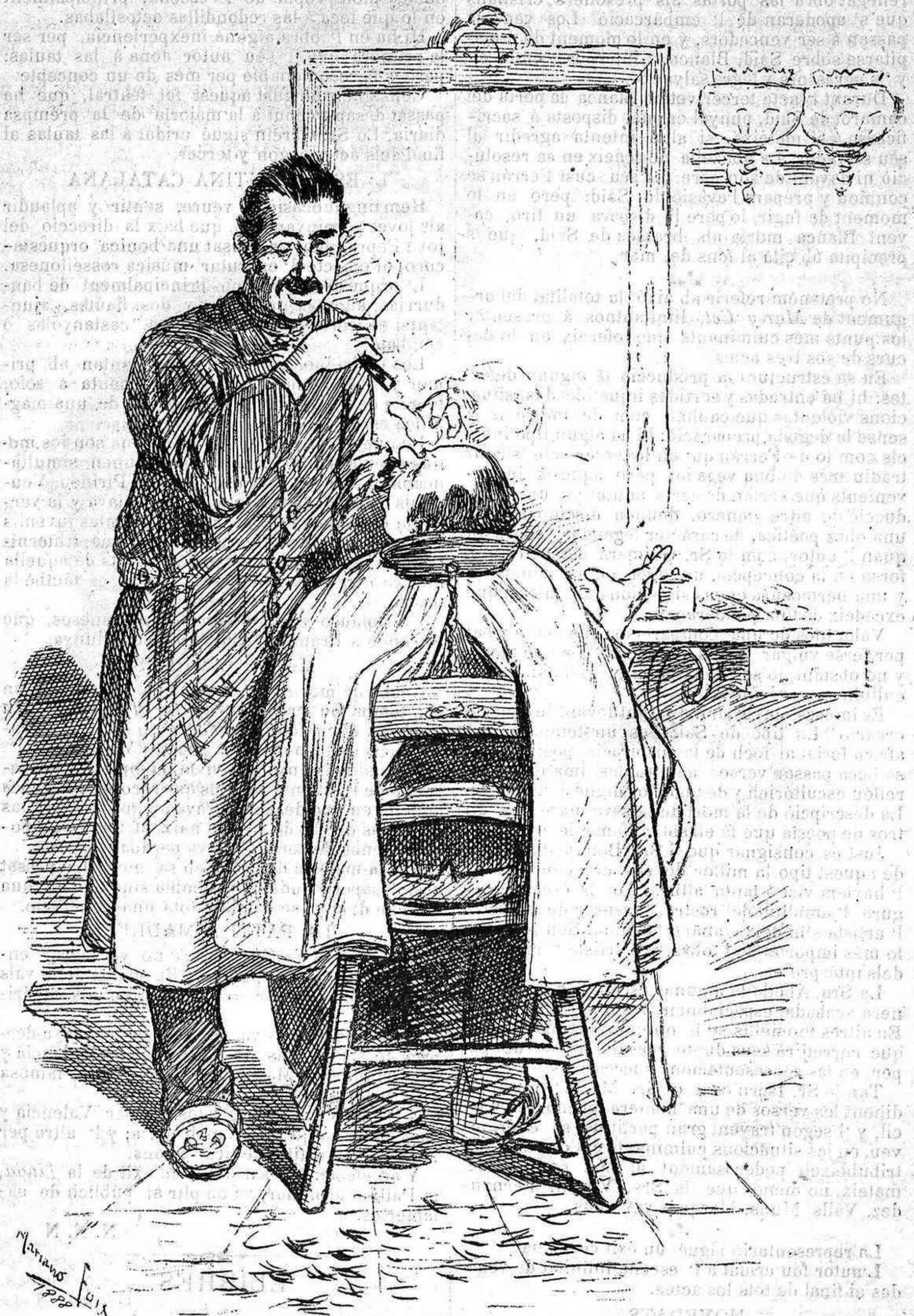
Pero Blanca es religiosa y fanática, y de nit, quan lo pirata dorm, pren un punyal y anhelosa de emular á Judith, va per clavarlo en lo cor de Said. Aquest se desperta y la perdona, y no sols la perdona, sinó que li demana per caritat que 'l mati, ja que la vida que porta li pesa com un cástich. Blanca cau desmayada als seus brassos.

Final del acte primer, de un efecte espléndit.

En lo segon acte, Ferrán, cusí de Blanca, qu' está d' ella enamorat, li besa la mà: ho veu lo pirata, y en un arrebató de ira y gelosía, condemna á mort al pare y al citat cusí. La tripulació se 'ls emporta per sacrificarlos; pero un renegat que á bordo mana com á segon, logra salvarlos, en lo moment en que 'l pirata estava arrepentit de aquell arrebató, conmogut á la véu de Blanca, que implora misericordia.

Desde 'l barco 's divisan las costas d'Alger: lo viatge toca á son terme y Said, á cada punt més enamorat de la cautiva, mana virar lo barco per

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

— Recristina! ¿que no hi veu?
 — ¿Per aquest tallet s' exclama? Demà vindrà 'l govern ab una nova contribució que se'n hi portará mitj bras, y callará com un mort...

fugir de la terra, ahont havia de deixar la seva presa; pero la tripulació se li insurrecciona, y 'l renegat obra las portas als presoners cristians que s'apoderan de l'embarcació. Los vensuts passen á ser vencedors, y en lo moment de precipitarse sobre Said, Blanca s'interposa entre ell y 'ls agressors y logra salvarlo.

Durant l'acte tercer vetlla Blanca la porta del camarot de Said, punyal en mà, disposta á sacrificar-se á sí mateixa, si algú intenta agredir al seu salvador. La donzella no cedeix en sa resolució ni davant de son pare. Lo seu cuí Ferrán se con mou y prepara l'evasió de Said; pero en lo moment de fugir, lo pare li dispara un tiro, cayent Blanca morta als brassos de Said, que 's precipita ab ella al fons del mar.

No preteném referir ab aixó la totalitat del argument de *Mar y Cel*, limitantnos á presentar los punts més culminants que ofereix en lo decurs de sos tres actes.

En sa estructura la producció té alguns defectes: hi ha entradas y sortidas injustificadas, situacions violentas que cauhen com de improvis y sense la deguda preparació: hi ha algun tipo indecís com lo de Ferrán qu' en lo tercer acte 's contradiu més de una vegada; pero aquests inconvenients que serían de certa entitat en una producció de altre género, deuen disculparse en una obra poética, de carácter legendari, sobre tot quan l'autor, com lo Sr. Guimerá, demostra una forsa en la concepció, un vigor en lo llenguatge y una hermosura en las situacions escénicas, que excedeix de tota ponderació.

Valentnos de una comparació que ha acabat per ferse vulgar, dirém que hasta 'l sol té tacas, y no obstant, lo sol dona llum y escalfa: lo sol enlluherna y vivifica.

Es impossible restar indiferent devant de aquesta creació. Lo tipo de Said, es un temperament africá forjat al foch de la inspiració poética. Per sa boca passen versos admirables, imatjes de un relléu escultórich y de un color digne de Fortuny. La descripció de la mort de la seva mare, es un tros de poesia que fá ell sol la fama de un autor.

Just es consignar que 'l Sr. Bonaplata ha fet de aquest tipo la millor de sas creacions. May l'havíam vist á tanta altura. Tot li escau: la figura, l'amplitud del rostre, l'aspror de la veu... l'artista s'hi deixa anar y triunfa. Son paper es lo més importat de l'obra, y 'l artista 'l més felís dels intérpretes.

La Sra. Abella fá algunas escenas de una manera acabada, especialment los finals dels actes. En altres moments se li observa alguna fredor, que corretjirá sens dupte, més imposada del paper. en las representacions successivas.

Tan lo Sr. Isern com o Sr. Martí, lo primer dihent los versos de una manera primorosa y fácil, y 'l segon trayent gran partit de sa enérgica veu, en las situacions culminants del drama, contribuheixen poderosament al bon conjunt del mateix, no menos que 'ls Srs. Virgili, Fernandez, Valls, Muns, Marqués y Arenas.

La representació sigué un éxit continuat.

L'autor fou cridat á l'escena infinitat de vegadas al final de tots los actes.

NOVEDATS.

Assitrem dilluns al estreno de un drama castellá titolat *Abnegación y Justicia*, original del professor D. Federico Garcin Barrera.

La producció es un drama interessant, desenvolupat sobriament y escrit ab una versificació rodona y molt propia de l'escena, principalment en lo que toca á las redondillas octosílabas.

Hi ha en l'obra alguna inexperiencia, per ser la primera que 'l seu autor dona á las taulas; pero 's fa recomenable per més de un concepte.

Consigném ab gust aquest fet teatral, que ha passat desapercbut á la majoria de la premsa diaria. Lo Sr. Garcin sigué cridat á las taulas al final dels actes segon y tercer.

L'ESTUDIANTINA CATALANA.

Hem tingut ocasió de veure, sentir y aplaudir als joves perpinyanesos, que baix la direcció del jove Peprax han organísat una bonica orquestra-coro, al objecte d'executar música rossellonesa.

L'orquestra 's compon principalment de bandurrias, algunas guitarras y dos flautas, ajuntantsi en certas pessas pandero, castanyolas ó cémbalo.

Los individuos del coro tocan y cantan ab primor y molta afinació, y algun que canta á solo, fa gala de una veu molt hermosa y de una magnífica escola.

Lo que més escau á l'estudiantina son los motius populars: alguns dels quals viuhent simultáneament aquí y á l'altra banda del Pirineu. Veure als concertistas ab la marinera blava y la vermella barretina al front, ab sas fesomias juvenils y simpáticas, se senten alés de antigua fraternitat, que reviuhen poderosos als acorts de aquella música inspirada, que essent la seva es també la nostra.

Un aplauso als germans perpinyanesos, que sostenen á Fransa 'l bon nom de Catalunya.

MARÍA LLORENS.

Acaba de morir aquesta notable actrís, qu' en son temps fou creadora de *La Tornada de 'n Titó*, *La Esquilla de la Torratxa*, y altres produccions de principis del *Teatro Catalá*.

Feya alguns anys que vivia completament retirada de l'escena; pero 'ls que recordém l'epoca aquella en que desempenyava ab gran talent las primeras damas de nostre naixent teatro, no podém menos de sentir la seva pérdua.

Per la majoria del públich sa mort ha passat casi desapercbuda. No sembla sinó que ab una vintena d'anys se cambihi tota una generació.

LA PATTI A MADRIT

Ab la *Linda de Chamounix* no va lograr entusiasmar á aquell públich. En cambi ab lo vals *Un baccio*, va lograr treure de tino als madrilenys.

Quan fa dos anys va passar per Espanya després de las escenas de Barcelona y Valencia y dels triunfos de Madrit, asseguran que la famosa diva va dir:

—Penso ferme dos retratos; un per Valencia y Barcelona en qu'estaré molt seria; y l'altre per Madrit... en actitud de tirar petons.

Y en efecte: á pesar del poch éxit de la *Linda*, la Patti al terminar, va omplir al públich de salamerías.

N. N. N

LLIBRES.

CANTOS MODERNOS, per R. D. Perés —Lo Sr. Perés, poeta nascut á Cuba, de pares catalans, té més temperament de catalá que de fill de las An-

VOLTANT PER LA SALA.

—Escolta.— ¡Digas salada!
 —Una pregunta petita:
 ¿quants rals te n' han fet pagar
 de llogá aquesta levita?

tillas. No hi ha que buscar en sas composicions la fogositat, ni la pompa, ni la redundancia propia dels fills dels tròpichs, sinó la concisió y la precisió, no renyidas ab l' elegancia, y certa tendencia á descriure de una manera gráfica características del geni catalá.

La colecció *Cantos modernos* no desmenteix lo seu títol, responent á la extensa professió de fé que precedeix lo volúm. En ella se declara 'l senyor Perés adversari de las formas redundants y de las composicions artificiosas, que han predominat durant sigles enters en lo Parnás castellá, com l' oda y l' elegia, ab sos ayres de discursos en vers; lo sonet, especie de joch poétich de habilitat y equilibri, y la poesia bucólica idealista, que des-

naturalisa completament un género que ab tendencias més sanas sigué cultivat per grechs y romans.

Lo gust modern retxassa aquests géneros, que no responen als sentiments de la época. Goethe primer y després Heine van iniciar, pot dirse, la reforma, de la qual se declara 'l Sr. Perés decidit partidari. La poesia lírica, pera ser tal, no necessita divagar ni deixar-se dur per la fuga de la versificació: li basta al poeta concretar sos pensaments, tancantlos dintre de la forma més adequada. La extensió no es la bondat: lo desbordament, no es la vida.

Fidel á tals principis, ha escrit lo senyor Perés una bonica colecció de versos, en que 'l primor y l' elegancia de la forma, corran parellas ab la bondat del pensament. Algunas de las composicions que á primera vista semblan miniaturas, son verdaders quadros. Y succeheix ab totes ellas que com més se llegeixen, més agradosas resultan, qualitat distintiva de tota producció concentrada.

La primera part del volúm titulada *Líneas é ideas*, en lo curt espay de una cinquantena de

páginas, comprén vint composicions distintas, entre las quals se n' hi llegeixen de tan originals com la titulada *Visión (Palinodia romántica)* y *En el jardín zoológico*; subjectivas, com *El paso de la imágen*, *La taza de café*, *El poeta* y *Meridional* y altrás descriptivas de un sabor bellíssim com la titulada *Primavera*, *Las hojas secas*, *La estatua de Memnon* y *Tarde de lluvia*.

La segona y última part titulada *A mor*, consisteix en un poema lírich dividit en dos cants titulats *Las primicias* y *Estelas*, qu' es allá ahont lo Sr. Perés, fugint empero de servils imitacions, recorda més al mestre Heine. Algunas de las *Primicias* sigueren escrites ja fá alguns anys, de manera que las *Estelas* que ho han sigut més

darrerament, revelan un considerable progrés.

Lo que més admira en l' autor de *Cantos modernos*, es la sinceritat y la fé ab que cultiva la poesia, en la forma especial que li es peculiar. No busca l' aplauso ab l' enlluernament: escriu á consciencia y cisella ab cuydado, més atent al judici sensat de las personas de bon gust que als irreflexius transports de la multitud.

Lo llibre que forma un volúm de més de 200 planas ha sigut imprés ab una elegancia que sorprén hasta aquí ahont tan bonicas edicions solen publicarse.

Apart del mérit tipogràfic, fan de *Cantos modernos* un exemplar preciós las ilustracions degudas á Apeles Mestres, que son los més fidels trasllats gràfics de las mateixas poesias. Es impossible reunir tanta fantasia á tanta elegancia y al mateix temps á una fidelitat tan cabal. Sols lo llapis de un poeta, tan poeta com artista, pot produhir aquestas composicions, que no creyém arriscarnos, dihent que passarán com á modelo de la manera com deu ser ilustrat un llibre de poesias.

RATA SABIA

ADELANTO.

No 's pot negar que aquest sigle es lo sigle dels invents, del impuls, del adelanto en tots los rams del saber.

UNA...

Corra tots los balls de máscaras, respón sempre que la cridan y acostuma á aná á sopar ab tots los que la convidan.

En molts cafés de Alemania han despatxat dependents sustituhintlos ab máquinas que serveixen lo café, la cervesa, etc., etc., ab un aplóm sorprendent, y á més d' aixó, també cobran lo gasto qu' un haji fet, sense admetre ni un sol céntim de mal coló ó trinch dolent.

Pèls que gastan molta nyonya, un mecánich extranjer ha inventat uns llits de ferro ab despertador als peus, que toca cinch campanadas per ferlos llevá al moment; y si als cinch minuts no s' alsan, ¡pim! ¡pam! pum! ¡catrach! ¡catrech! se desfá pesa per pesa deixant á terra al qui jeu.

En fi, son tants y tan útils, que fóra un treball inmens voler un per un citarlos; pro 'l més gran y sorprendent d' entre tots ells, es sens dupte l' adoptat fa molt poch temps per podé un hom' suicidarse trobanti gust y alicient...

¿Qué vol dir l' ácit clorhídric, l' arsénich ó bè 'ls lluquets? Aixó 's deixa per las raspas... ¿Quí es, que 's clava un ganivet, ó 's venta un tiro á la closca, ó 's deixa caure al carrer, ó 's penja d' un cap de viga, ó 's fá trinxar per un tren ó 's tira de cap á mar? ¡Aixó sols ho fa un beneyt ó un salvatge de las Pampas! are 's fa més fi, més bè.

Si acás d' aquest món de monas benemérits y altres mets, algú está tip, es molt fácil pendre passatge pèl tren que 'l trasladi á millor barri sens foradarse la pell, deteriorarse la ganya ni ferse malbé 'l cervell; ó sinó vejin la fórmula que costa molts poch diners.

Entra á qualsevol taberna, demana un vas d' ayguardent compost de alcohol amílich; encén un puro de *deu* llegint, mentres beu y fuma, un article de 'n Mañé...

Es cert, probat, seguríssim, que al obrá 'ls tres elements, se torna groch, fa una ganya, gira 'ls ulls, fa un esbufech seguit d' un badall, y luego... *requiescat in pace, amen.*

E. DEL V.

Continuan com en temps dels moderats las conduccions per tránsits, ordenadas per la autoritat civil de la provincia.

Fa pocs dies ocorregué en mitj del carrer, davant de la presó una escena lamentable. Alguns infelissos destinats á seguir mon conduhits de parella en parella de la guardia-civil, mal menjats, pitjor vestits y dormint en totes las presons del tránsit, van ajeures á terra, disposats á morir antes que seguir endavant. Amenassas, empentas, cops, res hi pógué per ferlos alsar.

Un de aquells infelissos que ja ha tastat las delicias de anar de pas, s' inferí una ferida grave, resolt á suicidarse.

En efecte, la mort es preferible á certs martiris.

En vista de aquest fet, sembla que s' ha ádotat un sistema, per evitar que l' opinió pública prengui cartas en lo joch.

En compte de treure als presos en grupos, se 'ls extréu de un á un y en cotxe, se 'ls porta á la carretera, y allá, en despoblat, sense que ningú puga lamentarho ni censurarho, comensa la penosa excursió.

Sembla que aquest es un mal que no vol soroll.

Per la nostra part condemnén de la manera més enérgica qu' en un país civilisat y á últims del sigle XIX s' emplehin semblants procediments.

Una de dos: las personas destinadas á anar de pas son criminals ó no ho son. En lo primer cas, únicament los Tribunals de justicia tenen dret á jutjarlos, aplicantlos la pena que determina 'l Códich. En lo segon cas, lo fet de infligirlos una pena inmerescuda resulta una arbitrariedad y una injusticia irritant.

Cessi donchs una costum que 'ns coloca per sota del nivell de Marruecos.

A un capellá qu' estava celebrant en la iglesia de la Mercé, varen robarli las canadellas.

Lo mateix exactament va succehirli á un altre capellá que celebrava en la iglesia de Betlém.

Al girarse per dir: *Dominus vobiscum*, l' escolá encarregat de ajudar la missa, s' havia fet fonedís... y las canadellas també.

Nota: tan las canadellas de Betlém com las de la Mercé eran de plata.

Si haguessen sigut de terrissa, s' haurían evitat dos pecats.

Corran per aquests carrers molts micos, molts ossos y molts húngaros.

D. Francisco, no perdi tant bona ocasió.

Contráctils per aumentar la colecció zoológica del Parch.

Un *solt* (y no dich *suelto* per no ofendre als catalanistas) de la *Renaixensa*.

«En la previsió de que pera la época de la Exposició s' aglomerarán aquí tots ó la major part dels pillets d' Espanya, la primera autoritat civil de la provincia ha demanat al Govern que durant la época de la Exposició vingan á prestar servey en aquesta ciutat un parell de inspectors de seguritat de cada provincia, elegint pera aixó als més antichs.»

Aixó augmentará l' amenitat de las festas de l' Exposició.

Tindrém lluminarias, castell de foch, concerts y cassa de ratas, segons los diversos sistemas usats en totes las provincias d' Espanya.

L' últim xiste de Labiche, lo célebre autor de tantas comedias, que acaba de morir á París.

BON EXEMPLE.

Es honrada, viu soleta, treballa en un pis petit; pero quan surt á passeig ningú la signa ab lo dit.

Lo metje que 'l visitava, va dirli:

—Deixim lo pols.

—Tingui—va respondre Labiche—pero tórni-mel desseguida.

Al cap de poch rato era mort.

Sembla que á la Casa gran fermenta en aquests moments una idea gran com la mateixa casa.

Pel cas de que la reyna regent accepti l' hospitalitat que li ofereix D. Francisco de Paula, se procurarà que 'ls municipals y demès dependents vajan ab sabatillas.

Tot aixó perque caminant no despertin á tan augusta persona.

Entre altres quadros, hem vist aquesta semana á ca'n Parés, una bonica escena titulada: *La cria*, deguda al pinzell del Sr. Rusiñol. Representa una cria de conills, y un mano y una socia que no sè 'l que dihuen. L' obra aquesta está pintada ab molta veritat y notable franquesa.

Es digne també d' especial menció un quadret del jove Sr. Soler de las Casas, alumno de l' escola de Bellas Arts, que últimament guanyá una bossa de viatge, que representa un seller. Está molt bèn compost y presenta efectes de llum notablement interpretats.

En lloch de la torre Lapierre que intentavan construhir en lo Parch, s'aixecará segons dihuen una torre de doscents metros de altura, en la plassa de Tetuan.

Una pregunta: quin efecte produhirán, á 200 metros de altura, las patillas del arcalde?

La Torre Condal, que aixís ha de anomenarse, nos recorda aquells versos del poeta:

«Estas torres que orgullo al aire fueron,
á su gran pesadumbre se rindieron.»

Gran saragata entre 'ls notaris del col·legi territorial de Catalunya, ab motiu de haverse permès la Junta nombrar á un notari qu' en representació de la colectivitat, acompanyés als pelegrins á Roma.

Per fortuna la pelegrinació ha fracassat... per falta de pelegrins.

Ara precisament es quan més indispensables se fan los notaris

Ja que las creencias van cap-per-vall, vingan notaris... *per donar fe.*

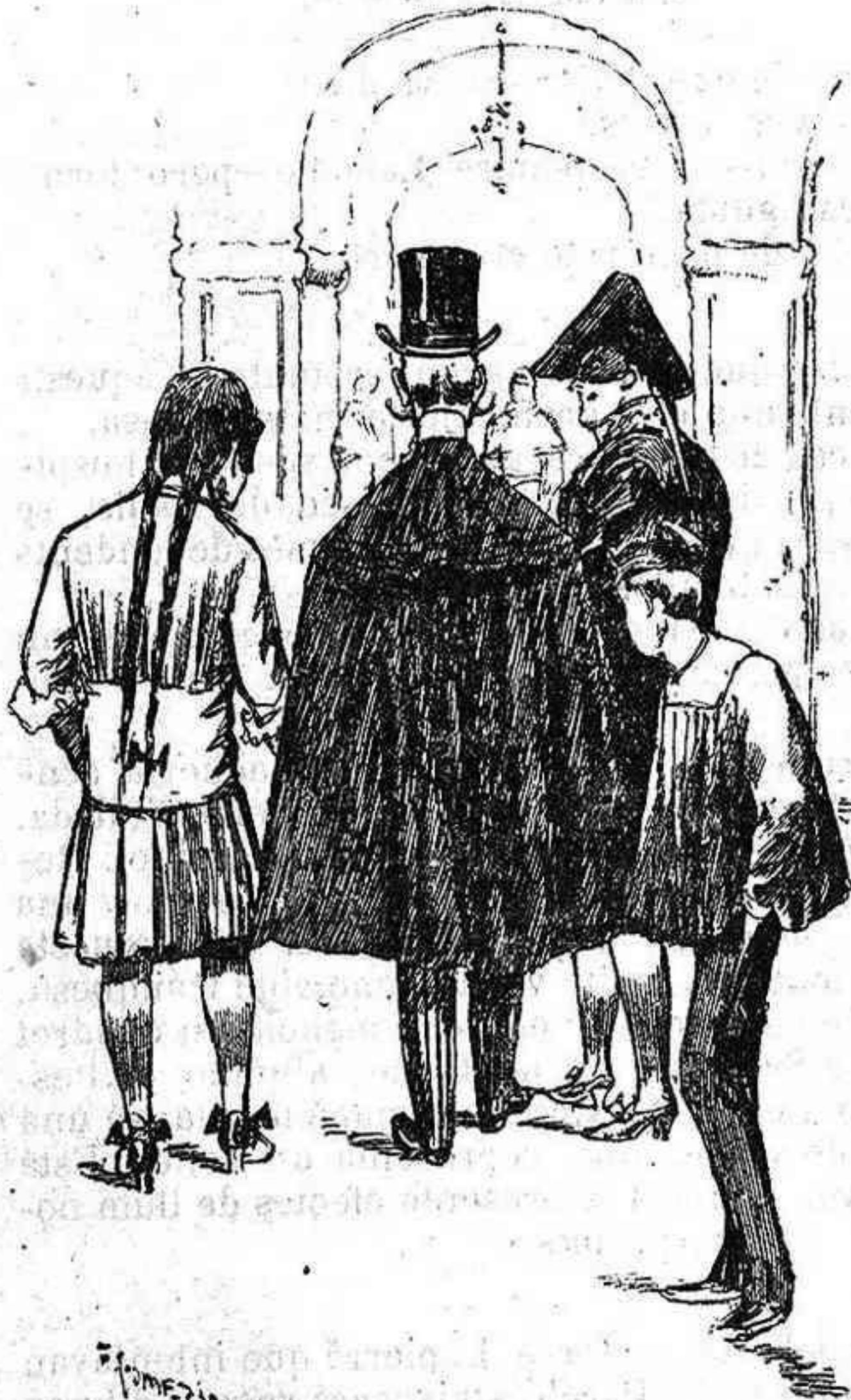
Un rasgo de desprendiment de las *Hermanitas dels pobres.*

Aquestas bonas senyoras que viuen de la caritat ellas y 'ls pobres vellets á qual cuidado están consagradas, han enviat al Papa com á regalo de boda, la quantitat de trenta dos mil franchs. ¡Pobretas!

Sembla que s' agita la idea de celebrar á Madrid un Congrés internacional, al objecte de tractar de la qüestió dels vins y dels medis d' evitar las falsificacions.

--Taberneros, á defenderse! Miréu que tractan de aygualirvos lo negoci!

¡CAP AL BALL!

Tothom los mira passar
y veyent tan raras modas,
la gent diu:—¡Qué 'n va deixar
d' innocents lo rey Herodes!

Ja ha sortit lo medi de que 'l déficit que produirà l' Exposició no siga tan sensible.

No hi haurá ruleta; pero hi haurá rifa.

Cent mil bitllets á vint duros: dos milions de duros: lo banquer se 'n reserva 'l vinticinch per 100: total 500,000 de benefici.

Ara no falta sinó que 'l govern, qu' está molt gelós de la seva timba, autorisi la rifa y que 'l públich compri 'ls bitllets.

Poca cosa.

Una de las instalacions de la próxima Exposició que més serveys han de prestar, sens ser, dupte, la de las ayguas de Caldas de Montbuy.

De aquella aygua que rovella las dents n' hi haurá una font permanent.

Aixís m' agradan las cosas: lo remey sobre la malaltia.

Ab tants edificis acabats de fer y ab un clima com lo de Barcelona, hi haurá cada dolor reumátich que cantarà 'l credo.

Contra 'l reumatisme las ayguas de Caldas.

L' altre dia vaig presenciariho.

Arriba de una revolada 'l cotxe del Alcalde á la Casa gran, y la guardia municipal forma, com si arribés la custodia.

Dos agutzils esperan al peu de la escala, ab lo cap destapat, en disposició de agafar una calapan-dria.

Se sent un crit:

—¡El alcalde! ¡Paso!

Lo mateix crit ressona en lo primer pis de la casa, y va repetintse fins que la patilluda autoritat penetra en lo despaig.

Encare que per allà no hi haja ningú, sempre se sent lo mateix:

—¡El alcalde! ¡Paso!

Ja no falta sinó que la banda de 'n Rodoreda estigui de guardia permanent á la entrada de la casa, y bati marxa.

Ha mort á Sevilla la condessa de Corbos, deixant una bona part de sa fortuna, que ascendeix á 22 milions, al cotxero y á quatre criadas.

¡Quín cop de pedra per aquests infelissos!

Lo cotxero descendeix del pescant al interior de la berlina; y las criadas de las golfas al saló.

Ni una comedia de màgica.

Lo dia 28 del actual se ven en pública subasta la plassa de toros de Tarragona.

Los tarragonins van construhir una gran plassa per crórer toros, y al últim qui resulta corregut son los accionistas.

La Patti en sas memorias calcula que desde que canta ha fet ingressar en las caixas dels teatros 120,000 milions de rals.

No hi cap mina á California que haja produhit tan or com la gargamella de la diva.

Mr. Pasteur ha trobat un medi per destruhir la plaga de conills que assola l' Australia.

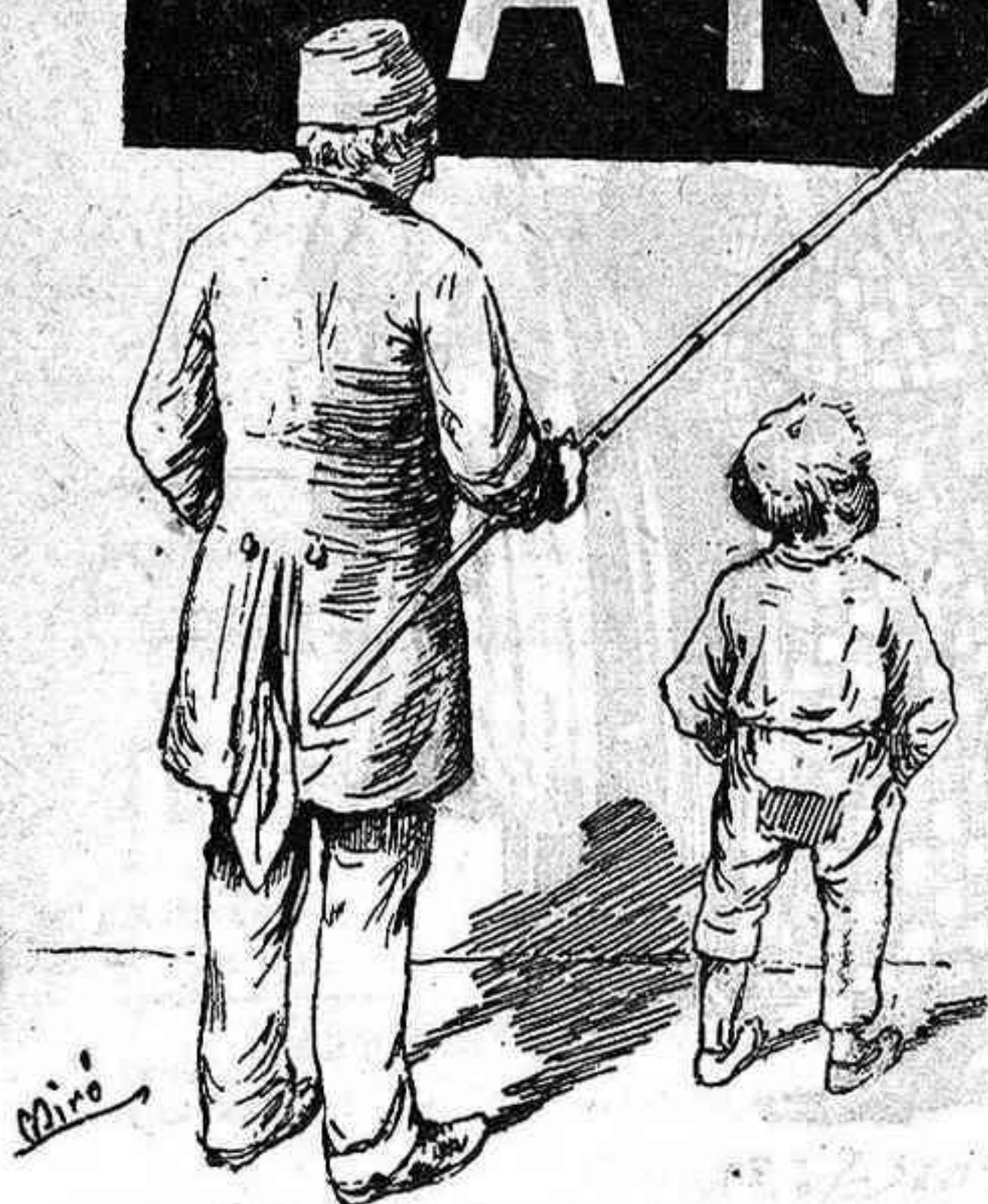
Tot consisteix en inocular lo cólera á alguns, y aquets l' encomanan als altres, y com que 'ls conills no tenen metje, 's van morint á milers.

Lo cólera que 'ls inocula en Pasteur, tan fatal als conills, es inofensiu per l' home.

Un cólera morbo coniller.

LOPEZ-EDITOR.—LIBRERIA ESPANYOLA

ANUNCIOS

¡FLOR DE UN DIA!

NOVELA BASADA EN EL DRAMA DE SU MISMO TÍTULO

POR

MANUEL ANGELÓN

Con una preciosa cubierta al cromo

Un tomo en 8.º con láminas, Ptas. 3.

ESPINAS DE UNA FLOR...

segunda parte de ¡FLOR DE UN DIA!

NOVELA INSPIRADA EN EL DRAMA DE SU MISMO TÍTULO

POR

MANUEL ANGELÓN

Con una preciosa cubierta al cromo

Un tomo en 8.º con láminas, Ptas. 3.

Obra nova

Un poble catalá d' Italia

L' ALGUER

PER

EDUART TODA

Un tomo de 200 páginas, Ptas. 3.

REFUGIO DE PECADORES

POR

ARTURO GIM

Tomo 46 de la Biblioteca Demi-Monde, Ptas. 1.

J. Velarde

ALEGRÍA

POEMA

Ptas. 1.

Emeterio Gallo

MARIPERLA

POEMA

Ptas. 1.

EL CRISTO DE LA LUZ

POR

PEDRO ESCAMILLA

Un tomo en 8.º cubierta en colores, Ptas. 1.

EL AÑO PASADO

LETRAS Y ARTES
en
BARCELONA

Ptas. 2.

POR JOSÉ YXART

SALOMÉ

PEQUEÑA TRAGEDIA VULGAR

Obra póstuma de D. M. Fernández y González. Un tomo en 8.º con el retrato de su autor, Ptas. 1.

LA MESA MODERNA

Cartas sobre el comedor y la cocina, cambiadas entre el doctor Thebussem y un cocinero de S. M.

Un tomo en 4.º, Ptas. 3'50.

LATIGAZOS

POEMAS MICROSCÓPICOS

POR

J. NAVARRO REZA

Ilustraciones de Cilla y Cuchy.

Ptas. 1.

Dr. Luís Büchner

LUZ Y VIDA

Tres lecciones populares de Historia natural

EL SOL EN SUS RELACIONES CON LA VIDA.
LA CIRCULACIÓN DE LAS FUERZAS Y EL FIN DEL MUNDO.
DE LA FILOSOFÍA DE LA GENERACIÓN.

Versión cast.ª de A. Atienza de la Rosa.—Forma un tomo en 8.º de 378 páginas, Ptas. 4.

M. García Rey

CLARÍN Y SUS FOLLETOS

Ptas. 1.

Edmundo de Amicis

CUORE

DIARIO DE UN NIÑO

Versión castellana por H. Giner de los Ríos, con un prólogo de D. Isidoro Fernández Flores. Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá à volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—*Con-si-de-ra-ció.*
2. MUDANSA.—*Coca-Boca-Roca.*
3. ANAGRAMA.—*Turch-Truch.*
4. ENDAVINALLA.—*Lo cómich.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Las esposallas de la morta*
6. TERS DE SÍLABAS.—*AR SE NI
SE NE CA
NI CA SI*
7. PREGUNTAS.—*1.ª Dos quatres fan vuit. 2.ª
La R. 3.ª Sant Pere.*
8. GEROGLÍFICH.—*Com més gran menos petit.*

XARADAS.

I.

(REMITIT.)

Senyor Director: sabrá que passantne l' altre dia per lo carrer del Aglá vaig veure que un *hu* venia; mes com es molt natural, al veure'l, no 'n vaig fer cas, quan al serne aprop d' un pas veig que olora ma *total*; me giro tot de un plegat y 'm dóna una mossegada, si bè d' una bastonada vaig deixar-lo jo estirat.

Un altre dia á la *dos* un també 'm va mossegar y ab aixó 'l carretó 'es clar! es igual que si no hi fos; aixó li faig sapigué porque surti preparat. Dispensi y disposi de son amich

ROMÁ ESPINAT.

II.

—Aquell hom' de prop la parra ¿diuhen Pau que bon *tot* es?
—*Dos* Joseph, si es un panarra: al menos ab la guitarra may *hu-dos* pèl *hu* de *tres*.

J. T. ANGUILA.

ENDAVINALLA.

Soch en quant haja existit siga objecte ò bè persona, tan si es gran com si es petit tan si es home com si es dona. Si 'm buscas me trobarás en ton rostre, brassos, peus... Vaja, lector, si no 'm veus, molt poca cosa serás

UN DE LA VALL D' ARÁN.

ANAGRAMA.

Están *tot* pocas nacions com está la pobre Espanya, degut á alguns espanyols que pretenen arreglarla.

Si 'n volen alguna *tot* de *tot* aixó, la veurán en molts dels nostres polítichs com en Moret y 'n *Total*.

SALDONI DE VALLCARCA.

UN CONSELL.

F. MERSER

—Mira, quan siguis al ball, tréute aviat aquest sombrero...
—¿Per qué?—Perque si no ho fas, te pendrán per un cotxero.

TRENCA-CLOSCAS.

NETA DOM' L RAPÉ.

Formar ab aquestas lletras lo títol de un drama catalá.

CAPELLÁ PUNXETA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Poble catalá.
1	2	3	4	5	6	5	4	»	»
1	2	3	4	5	6	7	»	»	»
1	2	3	5	6	2	»	»	»	»
7	8	7	3	4	»	»	»	»	»
7	8	7	4	»	»	»	»	»	»
7	3	7	»	»	»	»	»	»	»
7	3	»	»	»	»	»	»	»	»
9	—Vocal.	»	»	»	»	»	»	»	»

Ego SUM.

CONVERSA.

—Joanet, ¿voldrás venir á la nit?
—¿Ahont?

—Ab ma germana; si vens veurás petacas, armas y altras cosas que jo tinch que m' ho guarda una...

—Qui... ja veurás si 'm dius lo nom de ta germana, qui t' ho guarda y ahont tenim d' anar ..

—Búscaho, que 'l nom de ma germana entre 'ls dos ho havém dit y lo demés t' ho he dit jo mateix.

GEROGLÍFICH.

SUTERO, FUROR Y C.ª

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.